

השבת של

רבי נחמן

אמרי

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

רבי שמעון בן יוחאי

ש רבי שמעון בן יוחאי. הבטיח שלא תשתפח תורה מישראל על ידו. כמוכא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קלח:): 'כשנכנסו רבותינו לפרס ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתפח מישראל ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתפח. שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבאר בזהר (נשא קכד:): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא.

ש ועתה בוא וראה והבן. נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. פי על פן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו. כי אמת בזה הפסוק בעצמו. מרמז ונסתר סוד הזה. שעל ידי זרעו של יוחאי. שהוא רבי שמעון בן יוחאי. על ידו לא תשתפח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק פי לא תשכח מפי זרעו הם אותיות יוחאי וזה שמרמז ומגלה הפסוק. פי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו, מפי זרעו דיקא הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק. שהוא התנא יוחאי. פי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל. שהוא רבי שמעון בן יוחאי. על ידו לא תשכח התורה. פי בזה דא יפקון מן גלותא כנ"ל.

ש ודע שסוד רבי שמעון בעצמו. הוא מרמז בפסוק אחר. פי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד): עיר וקדיש מין שמיא נחית ראשי תבות שמעון וכו'. (מתוך הקדמת הספר קיצור לקוטי מוהר"ן).

... רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקרא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתפח התורה מישראל על ידיכם, פי בזה דא יפקון מן גלותא, ואפלו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח... (הדמשך מעבר לדף)

וכו'. והיתה שואלת לו אשתו: אם בן, מפני מה שארי בעלי מלאכות נוטלים שלשה זהובים בעד זוג מנעלים ואתה אינך לוקח כי אם אחד זהב וחצי, השיב לה: מה לי בזה, זה מעשה שלו זה מעשה שלי. (דאס איז יענימס מעשה אין דאס איז מיינ מעשה) ועוד: למה לנו לדבר מאחרים, הלא נתחיל לחשב כמה וכמה אני מרויח בהמנעל זה מיד ליד: העור הוא בכך וכו' (עין שם כל זה היטב). והבן פי בפעשה הזאת מבינים רב העולם כמה דברים הנוגעים לעבודת ה' יתברך שצריכין להתנהג בדרכי התמימות ולהיות בשמחה תמיד אפלו בעניינות ודחקות גדול. וגם עבודתו ותפלתו אינו בשלמות כלל, אף על פי כן יהיה בשמחה בחלקו תמיד ולא יסתפל על העולם כלל שיש להם פרנסה כנגדו בכפלי כפלים ויש להם אכילה ושתיה ומלבושים נאים וכו' ואף על פי כן מלאים דאגות תמיד ברבוי חסרונות וגם בעבודת ה' בתורה ובתפלה הם גדולים ממנו אלפים פעמים ואף על פי כן אל יפל בדעתו מזה כלל, רק יהיה שמח בחלקו תמיד, כמוכא שם שהלחם שלו היה אצלו כל המאכלים שבעולם וכו' ומנעל שלו שגמר בכמה ימים ביגיעה גדולה והיה מלא חסרונות והרויח בו פחות הרבה מאחרים, אף על פי כן היה יקר בעיניו מאד והתפאר בו הרבה ולא הסתפל על אחרים כלל ואמר: מה לי בזה, זה מעשה שלו וזהו מעשה שלי וכנ"ל.

ורבנו ז"ל רמו בעצמו אחר שספר מעשה זאת שפונתו לענין תפלה ועבודת ה', כמו שמוכא שם בסוף שאמר רבנו ז"ל: ואם התפלה אינו כראוי היא מנעל בשלשה קצוות והבן, עין שם. הינו כנ"ל, שצריכין להתנהג בתמימות גדול בדרכי התם הנ"ל וצריכין לדקדק בכל המעשה לקח לעצמו מיסר ועצות מדברי התם הנ"ל וללך בדרכיו ולהיות בשמחה תמיד ואל יבלבל אותו העולם כלל. ואפלו חבריו שזוכין לתפלה ועבודה הרבה יותר ממנו, אף על פי כן אל יפל בדעתו מזה כלל רק יהיה בשמחה תמיד בכל נקדה ונקדה טובה שמרויח בתפלתו ועבודתו איך שהוא, עין שם בהמעשה ותבין. (ליקוטי הלכות - הלכות פסח ט' - אות כ"ב)

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

וספרתם לכם (כג, טו)

לכם' לעצמכם. לכם' - לעצמכם דיקא, שכל אחד צריך לספר ספירת העמר, שהוא בחינת התחזקות (כמבואר בלקוטי הלכות - הלכות פסח ט' - אות כ': על ידי שמביאין עמר שעורים מאכל בהמה ומניפין ומרימין אותו למעלה ולמטה למי שהשמים והארץ שלו ולכל ארבע רוחות העולם למי שכל ארבע רוחות העולם שלו, כמו שפרש רש"י שם, על ידי זה מגלין ומפרסמין פי מלא כל הארץ כבודו, הינו שגם בבחינת שעורים שהוא תכלית הגשמיות, בחינת מאכל בהמה העדר הדעת, בחינת פנס כל החטאים, גם שם מלא כבודו יתברך, פי לית אתר פנוי מניה והוא יתברך מחיה את כלם. ועל כן אין שום יאוש בעולם כלל) לעצמו כפי מה שהוא ולא יפל בדעתו מחמת שנדמה לו שחבריו בני גילו טובים ממנו הרבה, כי אף על פי שהוא מדה טובה להיות ענו ולהחזיק כל אדם טוב ממנו, אבל אם יפל בדעתו על ידי זה חס ושלום, אין זה ענוה, אדרבא, זהו גדלות גדול שאין נאה לו שיעבד איוה עבודה לה' יתברך ועדין הוא רחוק כל כך וחבריו כבר וכו' שזכו, פי אסור להרהר המקום ומי יודע מאיזה מקום הוא ובאיזה מקומות נמשך על ידי מעשיו, כי אין אדם דומה לחברו כלל. על כן כל אדם שרוצה לצאת משמאתו וזהמתו, שזה בחינת ספירת העמר כדי שישתהרו וכו', צריך לספר הימים לעצמו דיקא ואל יפיל אותו חברו כלל, חס ושלום. והו' וספרתם

לכם' - לכם' לעצמכם דיקא והבן היטב וכעין שכתב רבנו ז"ל על פסוק: 'אחד היה אברהם', שעקר התקרבות אברהם אבינו עליו השלום לה' יתברך היה על ידי שחשב תמיד שהוא רק אחד בעולם ולא הסתפל על שום מונע ומעכב ומבלבל וכו', עין בתחלת הספר לקוטי תנינא ענין זה.

ורבאמת כמו שיש כמה מיני מניעות מהמונעים הרשעים או מתנגדים הרוצים למנע מהאמת בכמה הסתות ופתויים ודברי ליצנות וחלקלקות וכו', פן יש גם כמה מיני מניעות וחלישות הדעת אפלו מחבריו ואוהביו באמת. וכל זה אי אפשר לבאר בכתב רק כל אחד יבין בעצמו כפי עניניו, וכנגד כל מיני מניעות וחלישות הדעת שבעולם צריכין לילך בדרך הנ"ל בבחינת אחד היה אברהם לחשב פאלו הוא יחזיק בעולם כנ"ל. וזה בחינת וספרתם לכם, לכם' - לעצמכם כנ"ל.

ורבנו שמוכא בהמעשה של החכם והתם (ספורי מעשיות מעשה ט). מבאר שם שהתם היה רצון וכו' ולא היה יכול המלאכה כראוי ומנעל שלו היה בשלשה קצוות וכו' והוא היה מתפאר בו מאד כמה נאה ויפה המנעל הזה

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב ב, טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

אָחֵי יִקְרָא

אל תשכח

לתרום לעלון שלך

תן לו, שימשיך ויגדל!

נח

בכל מכשיר "קהילות"

תחת השם

השבת של רבי נחמן מברסלב

או בדואר, חשבון 7-2255-89

"חוק ואמץ בעבודתך"

לראות באב"י הנחל

= ממון ופרנסה (חלק ג') =

... ר' ישראל ספר: רציני כמה טפות של שמן זית, והאמא השיבה כבעס שלא אקבל יותר, "צריכים לשבת לטשולנט (חמין) ולגרות". והוסיף: "כשהייתי ילד הייתי מתפלל בקולות, לא הסתכלתי על שום אדם. באלו אני יחיד בבית הכנסת".

גם ספר: "התפלה ואמירת תהלים היתה בשבילי מתנה (אחת מהמתנות שספר שהשם יתברך העניק לו), טעמתי בה טעם גן עדן".

גם ספר: "כשהייתי רואה בן אדם אומר תהלים בהתעוררות, הייתי אומר בלבי: אשרי לו, הוא קרוב לתכלית". (כשהייתי רואה בן אדם שידע ללמד ומדבר שיחות חלין, הייתי מתפלא, האם הוא משגע?).

עוד ספר: "הייתי בטבע מאד חלש, והאמא נתנה לי שלשה גרוש - כל כספה, לקנות מרק טוב של בשר. הלכתי למלון, וכשאכלתי פתחתי העינים ואז ראיתי (הבלי) העולם הזה".
וספר אז: "הדירה של ההורים היתה כמו מערה".

אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדלת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על-ידכם, ואין משה רבנו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקודם.

על-כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המרתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי, אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באפלים ורכבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת להתקרב להשם יתברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטיתי אני ולבי לכלל זה.

חוסו עלי ואל תשיתו לב לכלל זה, ועל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה, כי עדין אין מעצור לה להושיע גם בעת הזאת, כי אין לי שום פח עתה אלא בפי לבד. וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן פח ליעף פמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה, ועל-זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אצוה לשוב באמת להשם יתברך (ולבא לארץ-ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש).

זה הטוב ברחמי ישמע תפלתכם ויעזור וגן יושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יטשני בשום אופן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונך הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וכוות הצדיקים אמתים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפניכם ולפני השם יתברך בעל הרחמים יודע תעלומות. "ה' יגמור בעדי ה' חסדך לעולם מעשי ידך אל תרף. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי".

שבת שלום

רבי רבי רבי, רבי אבי אבי, רבי ישראל ופרשיו, נהירו דבוצינא דאורייתא, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל, קומו והתעוררו עם כל הצדיקי אמת להסתכל ולראות במרירות צרות נפשנו, "הקיצו ורננו שוכני עפר" קומו ישני מכפל לסעדינו. צדיקי יסודי עולם, קומו בעוררתנו בעת צרה הזאת, חוסו וחמלו על כל עדת בני ישראל, ובתוכם עלי החוטא והפגום המלא חטאים מכף רגל ועד ראש. אתם ידעתם את כל התלאה אשר מצאתנו מיום גלות הארץ עד הנה, כל מה שעבר על כלל ישראל בכלליות ובפרטיות, מה שעבר על כל אחד ואחד, ובפרט מה שעבר עלי מיום שנאצלה [לן] ונבראה [אן] ונוצרו ונעשו נשמתי ורחי ונפשי וגופי, כל מה שעבר עלי בכל גלגול וגלגול, ובפרט מה שעבר עלי בגוף הזה, כל מה שעברתי מעודי עד היום הזה, מה שאני זוכר עדין, ומה שנשכח ממני הספקיו כל אילי נביות לבאר ולספר אפס קצה מהפגמים שפגמתי ביום אחד כפי מה נשמתי, ומכל שכן וכל שכן מה שפגמתי בכל הימים שעברו עלי מיום היותי עד היום הזה (ובפרט וכו'). מי יוכל לספר, מי יוכל לשער, מה אדבר, מה אתאונן, מה אומר, מה אדבר, ומה אצטדק.

רבונו של עולם, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה (אם יזכה להיות בא"י על קבר רשבי יאמר: השוכן פה). ובלב כל הצדיקים אמתים, לבל יסתירו פניהם ממני, ויעמדו בעדי למליצי ישר, להפוך בזכותי ולבקש ולמצוא בי נקדות טובות, וימליצו טוב בעדי שתקרבי אליך ברחמים, ותתן בי לב חדש ורוח חדשה תתן בקרבי, שאזכה להתעורר מעתה באמת לשוב אליך באמת ובלב שלם, אי שמים הפגינו בעדי, כל בעלי רחמים וחמלה חמלו עלי, כל שוכני עפר העתירו בעד מטובע ביון מצולה ואין מעמד כמוני.

רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמוע נפלאות נוראות גדלתכם. איך מרמז בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראיה ממנו, שהוא כי לא תשכחו מפני זרעו, הוא סופי תיבות יוחאי, ושמכם הקדוש בעצמו מרמז בפסוק, עיר וקדיש מין שמיא נחית,

(המשך התפילה) לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפני זרעו והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארך עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד, "פי אולת יד ואפס עצור ועזוב" כי נשארנו פיתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו. והנה בתוקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י זכר צדיק לברכה, ועמך בית-ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות מרץ ונפלא, אשר לא היתה קואת ממי נדם, "הקיצותי ועודי עמר", באתי עת קץ כל הדורות ועודי עמר, עדין אנו אחוזים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש. אבל אף-על-פי-כן, גם גדל רחוקנו מך בעתים הללו הוא גם כן בלי שעור, כי טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושכולת שטפתנו. וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי-אפשר לבאר ולספר גדל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד. והנה אנכי בעיני מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה. אך באתי לספר ולצעוק עלי ועל נפשי, על עוצם רחוקי מהשם יתברך, ועוצם פגמי ועונותי הרבים ופשעי העצומים, ועל אלה אני בוכה עיני עיני יורדה מים, כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי הפח הקדשה, ואין לזכות לתשובה שלמה, ובאיה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואין ובמה אצוה לתקן קלקולים ופגמים כאלה. לא ידעת נפשי אנה אני בא, אנה אולין את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אשמן מפני בשתי וכלמתי, ואומר להרים כסוני ולגבעות נפלו עלי. אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, על כן אמרתי שעו מני אמרר בבכי אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור לה להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלחה לפניו, כמו שכתוב, הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזומה. ומי יאמר לך מה תעשה, על כן באתי פעני בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומענה, מבלבל ומטורף, עני וכואב, לצעוק ולזעוק לפני הדרת קדשתכם: